

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: N R. 310. (Ditlev von Liliencron.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "N R. 310. (Ditlev von Liliencron.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid96498/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Åk, ingen muntre Toner svang
sig gennem Røgen klam,
og aldrig nogen Digters Sang
har kunnet naa til ham,
mens Bælgen stønner, Hamren slog,
og Gnisteregn mod Taget jog.

Der hænder vel fra Stund til Stund,
hans Sind bli'r sygt af Harm;
da styrer Eder af hans Mund,
men drukner snart i Larm,
mens Bælgen stønner, Hamren slaar,
og Gnisteregn mod Taget staar.

Det er en raa og ilde Ting
at gøre Mand til Træl;
mærk Øjets Lyn ved Hamrens Sving,
I Herrer, vogt jer vel!
Thi Bælgen stønner, Hamren slaar,
og Gnisteregn mod Taget staar.

„Om Gud i Himlen ej vor Sag
og bange Raab forstaar,
da storm du frem, o, Dommedag,
paa hvilken alt forgear;
Mens Bælgen stønner, Hamren slaar,
og Gnisteregn mod Taget staar.“

April 1901.

NR. 310.

(Ditlev von Liliencron.)

PAA femte Døgn uden Middagsmad,
og ikke en Hvid paa min magre Raad;
i Stedet for Arbejde: Hunger og Nød,
biot vandre, og „fægte“ og betle sit Brød“.

— Haandværkeren bøjer i Skoven ind.
Hvad risler saa koldt hen over hans Kind,
og hvorfor jager hans Blik distraet
i trøstesløs Flakken fra Træ til Træ?

Nu synker Solen, og alt er Fred,
kun Droslen larmer et enkelt Sted.
Hvi svajer Ælmen i Skovens Kant?
Et Menneske mellem dens Grene svandt.

Den Strikke, der holdt hans fattige Bundt,
han knyttede om sin Strube rundt:
Et Fald! — Dødskampen var ikke lang;
Snart saa han Solen for sidste Gang.

Og Dug faldt paa ham, og Gryet kom,
og Duer skogrede rundenom,
som intet var hændet; Sang-Droslen lo,
og Vinden vifted' i kølig Ro.

En Jæger hen over Bakken skred;
han saa den Hængte og skar ham ned.
Til Øvrigheden gik skyndsomst Bud,
Gendarmen kom i en Fart derud.

En Dommer i hvidt fra Top til Taa
beviste, at Rovmord ej forelaa.
Saa bar de hans Lig til en Kirkegaard,
hvor intet Kors eller Minde staar.

Da Graven var klappet, og alt forbi,
saa fik han det Numer: *tre Hundred'* og *ti*;
tre Hundred' og *ni* var alt puttet hen.
Hvem kjendte de Stakler? Hvem var deres Ven?

Marts 1901.